



# Az Üdvösség jelen van

## Az OCiszt Generális Apát levele 2020 Húsvétjára

Kedveseim!

Mivel folytatódik és sokak számára élesedik a koronavírus járvány okozta vészhelyzet, jónak tűnik, hogy egy második Levéllel is meglátogassalak titeket, hogy folytassam a köztünk lévő közösséget erősítő párbeszédet, és azért is, hogy elmélyítsük mindazt, amit ez a körülmény a közelgő Húsvét fényében mindnyájunk számára jelenthet.

Minél inkább elmélyítjük az általunk megélt tapasztalatnak értelmét és üzenetét, az úgynevezett „normál” élet újraindulása annál inkább válhat előrehaladássá, „kivezéssé a mély és tágas vizekre” (vö. Lk 5,4) és nem marad meg csupán egy, valószínűleg lehetetlen, terméketlen visszatérésnek pusztán abba, ahogy azelőtt voltunk.

Az nem igaz ugyanis, hogy a járvány előtt jól voltunk, belemerülve egy olyan kultúrába és egy olyan társadalmi és gazdasági szerveződésbe, ahol a vágyakat kevesek mohósága diktálta és nem a szívünk természete, vagy a szegényebbek szükséglete.

### A sivatag látóhatára

A helyzet, amelyet most élünk, egyre inkább a sivatagban járásra hasonlít számomra. A sivatagban, mint a tenger közepén, a látóhatár nem végleges. A sivatagban nem lehet az alapján tájékozódni, hogy a horizontot nézzük, amely gyakran délibábbá változik. Néhány hónappal vagy héttel ezelőttig úgy tűnt, hogy az általunk kivetített látóhatár vezeti az utunkat, vagy jobban mondva rohanásunkat.

Úgy tűnt, hogy biztosan haladunk, mert már minden meg volt határozva, előre le volt fixálva, be volt programozva. Ma erről a látóhatárról kiderült, hogy délibáb, hamis ígéret. És akkor? Hogyan tudunk továbbmenni? Milyen irányt vegyünk?

A Nagyböjtnek ebben az idejében a liturgia gyakran emlékeztet minket Izrael népének a sivatagon való átkelésére. Isten engedte, hogy az Izraeliták negyven éven át bolyongjanak a sivatagban, hogy így tegye őket alkalmassá a belépésre az ígéret Földjére. A nép így tanulta meg, hogy engedje magát vezetni, nem a látóhatárt kémlelve, hanem Isten jelenlétére figyelve. A nép útját a felhőoszlop vezette, amely Isten állandó jelenlétét és az Ő akaratát jelenítette meg. „Amikor a felhő fölemelkedett a hajlékról, Izrael fiai útra keltek, s ott ütöttek táborot Izrael fiai, ahol a felhő leereszkedett. [...] S ha a felhő két napig vagy egy hónapig, sőt még hosszabb ideig ott maradt a hajlék fölött, ott lebegett fölötte, Izrael fiai is táboroztak, s nem indultak tovább.” (Szám 9,17.22)

Izrael népének egész útja Isten jelenlétéhez igazodott és nem ahhoz, amit a látóhatáron fürkészett vagy elképzelt.

Mindnyájan fölteszük magunknak a kérdést: meddig tart ez a járvány? Meddig kell bezárva maradnunk a házainkban? Mikor térhetünk vissza a normál élethez? Megengedettek és érthetőek ezek a kérdések, de nem szabad, hogy eltávolítsanak bennünket attól az igazi kérdéstől, amelyet mindig föl kell tennünk magunknak, akkor is, ha nincs járvány: engedjük-e, hogy Isten jelenléte vezessen minket?

## **Isten velünk**

Isten nem mutatja nekünk az utat anélkül, hogy ne kísérne el minket. Isten mindig együtt haladt az Ő népével. Krisztusban, aki Emmánuel, Velünk-az-Isten, az út, amit meg kell tennünk maga Isten, aki velünk halad és akit mindig követhetünk. Jézus Krisztus, „Út, Igazság és Élet” (Jn 14,6), Ő a valódi horizont, amely vezeti lépteinket míg áthaladunk létünk sivatagján.

Amikor, mint most, irányvesztettnek érezzük magunkat, nem kell a látóhatárt kémlelnünk, messzire néznünk, hanem újra, vagy akár életünkben először, észre kell vennünk, hogy Jézus közel van, velünk van, néz minket és megmutatja az utat, mondván: „Maradj velem! Kövess engem!”

Erősen emlékeztett bennünket erre Ferenc Pápa március 27-én a Szent Péter Téren végzett imádság rendkívüli pillanatában: itt van „annak az ideje, hogy döntsünk, mi az, ami számít, és mi az, ami elmúlik. Külön kell választanunk azt, ami szükséges, attól, ami nem az. Annak az ideje van, Urunk, hogy az életünk útját újból Feléd és a többi ember felé irányozzuk.” És hozzátette: „Nem vagyunk elégségesek önmagunknak, egyedül elsüllyedünk: szükségünk van az Úrra, ahogyan a régi hajósoknak szükségük volt a csillagokra. Hívjuk meg Jézust életünk bárkájába! Bízunk Rá a félelmeinket, mivel Ő legyőzi azokat! Akárcsak a tanítványok, mi is meg fogjuk tapasztalni, hogy ha Ő a fedélzeten van, nem fogunk hajótörést szenvedni. Ez ugyanis Isten ereje: mindazt, ami velünk történik, képes jóra fordítani, még a legrosszabb dolgokat is. Elhozza a csendes időt a viharainkba, mivel ha Isten velünk, az élet nem hal meg sohasem.”

Ha valamire koncentrálnunk kell, annyi aggodás és félelem között is, az éppen Krisztus jelenléte velünk, itt és most, a vihar hányta hajóban vagy a sivatag látóhatár nélküli terében, amelyen át kell haladnunk.

Ha fölismerjük Krisztus jelenlétét közöttünk, minden ellenséges táj átalakul Vele megtett úttá, Vele, aki az élet értelme és teljessége. Még a halál is út, mely az élet teljességére vezet, út az Atyához, ha Jézussal éljük meg. Szent Pál, a Tesszalónikiaknak írva így foglalta össze ezt az örömhírt: „Ő meghalt értünk, hogy akár élünk, akár meghalunk, vele együtt elnyerjük az életet.” (1Tessz 5,10).

Ez a húsvéti örömhír, a Feltámadott élő jelenléte az életünkben, minden körülményben. Erre ugyancsak emlékeztetett bennünket a Pápa március 27-én: „Az elkülönítésben, amikor mindannyian szenvedünk szeretteink és a velük való találkozásaink hiányától, megtapasztaljuk rengeteg dolognak a hiányát. De újra meghalljuk a minket megmentő üzenetet: Ő feltámadt és közöttünk él!”

Jézus meghalt a Kereszten, hogy velünk, a közelünkben éljen, és megadja nekünk, hogy mi pedig Vele, az Ő közelségében éljünk, hogy átöleljük Őt Ferenc Pápa meghívása szerint: „Ha átöleljük az Urat, akkor a reményt öleljük át: íme, a hit ereje, amely megszabadít a félelemtől és reménnyel ajándékoz meg minket.”

## **Átölelni az Üdvösséget**

A Nagyhetet és a Húsvét megünneplését ugyan abban a helyzetben fogjuk megélni, mint amelyben most vagyunk mi és az egész világ immár néhány hete. Az Egyház arra hív minket, hogy úgy éljük meg, mint egy lehetőséget, hogy mindnyájan a lényegre koncentráljunk: a Misztérium jelen van, az értünk meghalt és feltámadt Isten Fia az. Az Üdvösség jelen van és egy Személy, aki „velünk él” és akit átölelhetünk, átölelve így Benne az Életet, aki legyőzi a halált és az Irgalmasságot, aki legyőzi a bűnt. Benne legyőzött minden távolság is, amely elválaszt minket Istentől és a testvéreinktől, azok drámai és fájdalmas távolsága is, akik ezekben a napokban szeretteik fizikai jelenlétét nélkülözve szenvednek és halnak meg.

Krisztusban egy olyan lelki közelség is megadatott nekünk egymás között, amely Isten jelenlétének, Isten szeretetének abszolút erejével, szilárdságával bír. Semmi sem valóságosabb, mint Isten jelenléte, akkor is ha ez számunkra titokzatos jelenlét, mert bele vagyunk merítve, miként Pál hirdeti az Athéniaknak: „benne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28). Amikor azonban Pál elmagyarázza nekik, hogy ez a jelenlét a Feltámadt Jézus, az Athéniak kinevetik és nem hallgatják tovább. Az élet számukra nem volt elég drámai ahhoz, hogy megérinthesse őket egy valódi megváltás, üdvösség üzenete. Valószínűleg mi is sokan felületesen hallgattuk a húsvéti üzenetet, mintha attól nem is függene a mi életünk és az egész világ valódi üdvössége, megmenekülése.

Szent Pál számára ez az üzenet nem egy elmélet volt, hanem a Feltámadt Jézussal való bensőséges és valóságos kapcsolat hírüladása. Számára élő kapcsolat volt azzal, aki nemsokkal később, Korintusban, az éjszaka közepén azt mondta neki: „Ne félj, hanem beszélj, és ne hallgass! Én veled vagyok, senki sem fog hozzád nyúlni vagy ártani neked” (ApCsel 18,9-10), vagy azzal, aki – amikor Jeruzsálemben fogságba vetették – éjszaka „megjelent neki és azt mondta: „Légy bátor! Mert ahogy tanúságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell tanúságot tenned Rómában is” (ApCsel 23,11).

Krisztus bensőséges közelsége ajándék. Ő az, aki nekünk ajándékozta önmagát, aki azért él, hogy barátként velünk legyen. Ez a mi életünk legyőzhetetlen Üdvössége és arra vagyunk meghívva, hogy erről tegyünk tanúságot. Hogyan? Mindenekelőtt úgy, hogy éljük, megmaradva a velünk lévő Istennel ebben a bensőséges kapcsolatban. Annak az élete, aki bensőséges barátságban van Krisztussal biztos és meggyőző jelévé válik az Ő jelenétének, amely megmenti a világot.

### **Az örökkévaló lenyomata**

Ebben az évben Tiszteletreméltó Laparelli Veronika halálának 400. évfordulójára emlékezünk, aki a Cortona-i, Legszentebb Szentháromságról elnevezett ciszterci monostorban élő szerzetes és misztikus volt. A misztikusoknál az érint meg minket, hogy az ő rendkívüli karizmájuk lényege alapvetően abban áll, hogy megmutatják, mennyire jelen lehet és bensőséges közelségben lehet Jézus egy egészen hétköznapi emberi életben. A Tiszteletreméltó Veronikával együtt élő szerzetesnővérek tanúsága leírja, hogy az ő élete, gesztusai és egész személye mennyire egy láthatatlan Jelenlét úgy mond látható „lenyomatává, másolatává” vált. Például, amikor a Szűzanya a kezébe adta a Gyermeke Jézust, hogy fogja, a szerzetesek látták a gyermek alakját a ruháján. Vagy, az apátnője tanúsága szerint, látták őt „beszélgetni az édes Jézussal és lépésről lépésre az oratóriumba menni, kedves megjegyzéseket téve, arcán nagy örömet mutatva, mégis szerényen, ahogyan egy nagy Személyiséggel szokás beszélni”. Nem egy álom, képzelgés vagy színlelés volt ez, hanem a Krisztussal való bensőséges kapcsolatának rendkívüli tanúságtétele. Aki vele volt nem Jézust látta, hanem az ő jegyesi barátságuk szépségét, Krisztus jelenétének meggyőző és evidens bizonyosságát.

Isten azért adja ezeket a misztikus karizmákat, hogy emlékeztessen minket arra, hogy a Szentlélek minden megkeresztelt embert szeretne megajándékozni a rendes, hétköznapi életben azzal a rendkívüli tapasztalattal, hogy az Úr Krisztussal lehet együtt és beszélgethet. És ez a kapcsolat a jelenlévő Üdvösség, amely legyőzi a bűnt és a halált.

Éppen ahogyan a Pápa mondta: „Ha átöleljük az Urat, akkor a reményt öleljük át: íme, a hit ereje, amely megszabadít a félelemtől és reménnyel ajándékoz meg minket.” (2020. március 27.)

Az ölelés a barátság, a bensőséges kapcsolat gesztusa. Az ölelés szimbolikusan a szívek cseréje, amikor a saját szívünket a másik szívével hozzuk kapcsolatba, hogy kommunikáljuk azt, ami mindnyájunknak a legbensőbb és legértékesebb. Az ölelés nem elvesz, hanem ajándékoz és befogad. Valószínű éppen ezért az Evangéliumban Jézust csak a gyermekeket látjuk átölelni: az ingyenes ölelés egy képét akarta hátra hagyni annak tiszta örömeiben, hogy szeretet cserélünk. És azt kérte tőlünk, legyünk olyanok, mint a gyermekek, hogy úgy fogadjuk az Isten Országát, mint ők (vö. Mk 10,15-16). Az Isten Orzága Krisztus átölelése.

Ezekben a hetekben a hívők nagyrésztének le kell mondania a szentségi áldozásról és a lelki áldozásra vannak meghívva. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a lelki áldozás, kommunió Jézussal nem annyira a szentségi kommunió alternatívája, hanem inkább gyümölcse. Mindig és mindenütt a lelki kommuniót kellene élnünk Krisztussal, a Vele való bensőséges kapcsolatot, mert ezért kaptuk az Eucharisziát és az összes szentséget.

Mindezt jól kifejezi egy 12. századi ciszterci szerző, Saint-Thierry Vilmos: „Ha pedig akarod, és valóban akarod, ez számodra a napnak és az éjnek bármely órájában celládban rendelkezésedre áll. Valahányszor annak emlékezetére, aki érted szenvedett, e tettét áhítattal és hittel átéled, testét eszed és véréát iszod. Mindaddig, amíg benne maradsz a szerelem által, ő pedig benned a szentség és igazság működése által, testéhez tartozol, és tagjai közé számítasz.” (Aranylevél, 119)

## **A szeretet lenyomata**

„Testéhez tartozol, és tagjai közé számítasz”. Vilmos emlékezetet bennünket, hogy ha a szentség gyümölcse a Krisztussal való állandó közösség, a Krisztussal való valódi közösség gyümölcse mindig a testvéri közösség, annak a tudata, hogy mindnyájan az Ő Testének tagjai vagyunk. Ez a kommunió egyetemes, az egész emberiséggel egyesít minket, mert az Isten Fia mindenkiért meghalt és feltámadt. Krisztus azért halt meg és támadt fel, hogy az egész emberi nemet egyesítse a megváltottak közösségében, az Ő megdicsőült Teste tagjainak közösségében, akik testvérként egyesülnek az Atya iránti gyermeki szeretetben. A Keresztről és a Mennyből, az Úr mindenkit ebbe a közösségbe vonz: „Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok” (Jn 12,32).

Semmi más nem helyezi ránk jobban az Ő lenyomatát és nem nyilvánítja ki jobban a Feltámadott valóságos jelenlétét bennünk, mint az, ha megengedjük, hogy a többiek szükséglete megváltoztassa a mi személyünk formáját, az életünk, az időnk és mindannak formáját, amik vagyunk vagy amink van. Aki a felebarátjának adja az életét, Krisztus lenyomatává válik a világban, az Ő üdvözítő jelenlétét nyilvánítja ki.

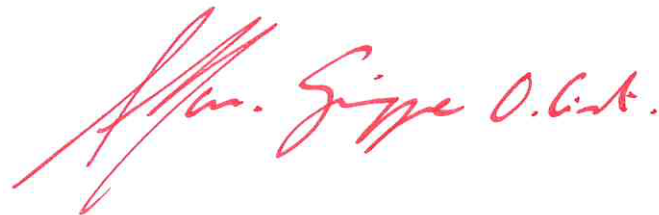
Midnyájan arra vagyunk meghívva ezekben az időkben és egész életünkben, hogy Krisztus formáját testesítsük meg, az Ő teljes, mindenki számára történt odaadásának sokféle gazdagsága szerint. Az Ő Testének minden tagja arra hivatott, hogy kifejezze Isten egyetlen és végtelen szeretetét a karizmák a hivatások és a hozzánk elérő szükségletek kimeríthetetlen sokfélesége szerint.

Erre a misztériumra különösen is újra felhívta a figyelmemet egy Észak-Olaszországból való, sokatmondó nevű ápoló, Emánuel, aki ezekben a hetekben a koronavírusról megbetegedettek gyógyításának leginkább előre tolt frontján dolgozik. Levelében továbbítja oly sok más egészségügyi dolgozónak is a hangját, akik az imáink segítségét és életünk felajánlását kérik, de közvetíti nekünk minden betegnek és félelemmel teli szereteteiknek csendes kiáltását is.

„Munkámat mindig az imádság biztos alapzatára támaszkodva végeztem, és úgy éltem meg, mint missziót Őérte, Aki a ott él a legkisebbekben, a szenvedőkben. Ezek ma – az egész Olaszországot súlyosan próbára tevő – Covid-19 által okozott légzési nehézségekben szenvedő betegek.

Biztos vagyok abban, hogy az általatok végzett imádság folyamatos és kedves Isten előtt, mégis veszem a bátorságot, hogy lelki közelséget kérjek tőletek az imádságban. Azt kérem, hogy legyetek a mi Áronaink, akik felemelik értünk a kezüket, amikor fáradtak és elkeseredettek vagyunk; hogy legyetek készen monostoraitokból letörölni könnyeinket, valahányszor azt gondoljuk, hogy már nem bírjuk tovább; hogy vigasztaljátok mindazokat, akik otthon várnak ránk anélkül, hogy tudnák, hogy vagyunk és valójában mit látunk és mit él meg szívünk! Az emberek egyedül halnak meg, úgy, hogy szeretteink nincsenek mellettük. Azonban úgy halnak meg, hogy Isten szeretete átöleli őket kórházi osztályainkon, amelyeken már nincs sem tér sem idő, nincsenek kórtermek és színtelen folyosók. De a zűrzavar és félelem ellenére – amely minket mindannyiunkat is átjár – [kórházi osztályaink] tele vannak olyan szívekkel, amelyek minden órában, minden pillanatban azért küzdenek, hogy életet adjanak annak, akiről már úgy látszik, hogy meghalt! Legyetek a mi erőnk a Rózsafüzérben; legyetek oxigénünk az Ige olvasásában és az Imaórák recitálásában! Legyetek feltámadás a mennyországra betegeink számára a kenyértöréskor, amelyben Krisztus élőnek mutatkozik minden olyan gyermeke számára, aki vágyik az Ő üdvösségének forrására!”

Kedveseim, elfogadva a meghívást, hogy a Feltámadott Testének élő tagjai legyünk, lépünk be a Nagyhétbe és a Húsvét legyőzhetetlen örömébe, mindig emlékezve, hogy Krisztus Testének élete a szeretet!



Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCiszt